Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 58 905 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X IV

In zake: **X- X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen toe op Belgisch grondgebied op 9 mei 2010 en dienden op 10 mei 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 29 september 2010 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd zijn:

Voor eerste verzoeker:

*"**A. Feitenrelaas***

U, K.(…) A.(…), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense afkomst te zijn. U werd op 12/06/1982 te Malishka geboren. In april 2010 trouwde u officieel met K.(...) M.(…) (OV 6.626.030). Eind december 2009 moest u uw bazin A.(…) met uw taxi naar de militaire basis van Vayk brengen. Daar zag u 4 mannen een kist in de wagen steken. Vervolgens reed u samen met A.(…) en een hooggeplaatste militair naar haar huis. Toen u de kist uitlaadde, brak ze open. U zag dat er wapens in zaten. U werd toen door de militair bedreigd om hierover tegen niemand iets te zeggen. Begin februari werd u door enkele militairen op straat tegengehouden. Ze vroegen of u eind december 2009 met uw auto op de militaire basis van Vayk was. U ontkende dit waarna ze u met rust lieten. In maart moest u enkele mannen naar Moz brengen. In het bos werd u vervolgens door diezelfde mannen in elkaar geslagen waarbij u het bewustzijn verloor. De volgende ochtend werd u wakker en zag u dat ze uw auto vernield hadden en uw telefoon hadden gestolen. Toen u thuiskwam belde uw moeder naar uw vader om hem te vertellen dat u in elkaar was geslagen. Op 18/04/2010 kwam uw vader aan en hij diende enkele dagen later een klacht in bij de politie. Enkele dagen later kwamen jullie thuis van een familiebezoek toen jullie zagen dat de ruiten van uw huis ingegooid waren. Binnen was de inboedel vernietigd. U en uw gezin doken vervolgens bij een neef onder terwijl uw vader naar Yerevan ging om jullie vertrek te regelen. Op 07/05/2010 vertrok u met uw vrouw met het vliegtuig uit Yerevan naar Kiev. Vandaar reed iemand u en uw vrouw de volgende dag met de auto naar België waar u op 09/05/2010 aankwam. Op 10/05/2010 vroeg u er asiel aan. Uw zoon bleef bij uw ouders in Armenië achter. U legde volgend document neer: uw rijbewijs.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen van een hooggeplaatste militair omdat u getuige was van een smokkel in wapens (CGVS p.7). Echter was u niet in staat uw asielmotieven op een geloofwaardige manier naar voor te brengen. Daarnaast heeft u onaannemelijk weinig inspanningen geleverd om bescherming in uw land van herkomst te vinden wat naast uw geloofwaardigheid ook de gegrondheid van uw asielmotieven ondergraaft.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw asielaanvraag ongegrond is, zowel volgens de Vluchtelingenconventie als in de definitie van de subsidiaire bescherming, daar u onvoldoende bescherming in uw land van herkomst heeft gezocht. U verklaarde immers dat uw vader betreffende uw vervolgingsproblemen slechts 1 maal klacht bij de politie heeft ingediend en u dit zelf nooit gedaan heeft. Voorts is noch u noch iemand van uw familie ooit naar een procureur gestapt om uw vervolgingsproblemen aan te klagen (CGVS p.5, 15). Niettemin was u getuige van een wapensmokkel, werd u in elkaar geslagen, en werden uw auto en uw huis vernield. U stelde dat u zelf niet naar de politie ging omdat u daarvoor te angstig was. U wilde overigens zelfs niet dat uw vader naar de politie ging (CGVS p.11-12). Dit is niet afdoende. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij afdoende beschermingsmogelijkheden aftast alvorens hij op internationale bescherming kan rekenen. U had geen enkele indicatie dat de politie u niet kon helpen, noch dat u door de Armeense autoriteiten geviseerd werd. U kende immers geen problemen om met vertoon van uw identiteitspapieren door de paspoortcontroles in Yerevan te geraken (CGVS p.5). Het feit dat uw huis werd vernield nadat uw vader klacht ging indienen bewijst op zichzelf niet dat de politie niet bij machte is u te beschermen. Verder stelde u dat de politie niet gereageerd heeft op de klacht van uw vader (CGVS p.5,15). U kan deze uitspraak evenwel amper staven aangezien u niet weet op basis van wat men een onderzoek zou moeten voeren. Ten eerste weet u niet wat de klacht van uw vader precies inhield. U stelde vaagweg dat hij aanklaagde dat u in elkaar werd geslagen. U nam hierbij zelfs de moeite niet hem er meer over te vragen. Zodoende weet u niet of hij de personen noemde of beschreef met wie u problemen had, noch of hij eventueel gemeld had dat uw auto vernield werd, noch of hij iets over de wapensmokkel vertelde (CGVS p.11-12). Ten tweede nam u zelfs de moeite niet om bij de politie na te vragen hoe het staat met de klacht van uw vader en hoever de behandeling ervan dan wel zou staan (CGVS p.14). Ook liet u na uw vader te vragen of hij dit nog bij de politie had nagevraagd (CGVS p15). Een dergelijke mate van desinteresse is dan ook niet geloofwaardig. Tenslotte nam uw vader geen enkele vorm van bewijs mee om zijn klacht te ondersteunen (CGVS p.11). Er kan echter verwachten worden dat men een neergelegde klacht zo goed als mogelijk zou ondersteunen door bijvoorbeeld foto's van uw vernielde wagen mee te nemen of eventuele foto's van uw verwondingen. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet besloten worden dat u voldoende pogingen ondernomen heeft om bescherming in uw land van herkomst te zoeken en kan u op geen enkele wijze aantonen dat de Armeense autoriteiten in gebreke zouden blijven u bescherming te bieden. Daarnaast getuigt uw gedrag van een manifest gebrek aan belangstelling. U bent immers amper op de hoogte van de inhoud van de klacht en bovendien heeft u geen enkele inspanning gedaan om de klacht op te volgen. Dit gedrag kan dan ook niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Bijgevolg rijzen er eveneens ernstige twijfels over de waarachtigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Bovenop het feit dat u onaannemelijk weinig inspanningen geleverd heeft om bescherming bij de Armeense autoriteiten te vinden, werden er gedurende de gehoren van u en uw vrouw enkele ernstige tegenstellingen vastgesteld die uw geloofwaardigheid verder aantasten. Zo verklaarde u tot tweemaal toe dat u het was die een klacht bij de politie had neergelegd. Toen u uiteindelijk gevraagd werd of uw vader ooit klacht indiende verklaarde u plots dat het uw vader en niet u was die klacht had ingediend (CGVS p.4-5). Een dergelijke ommezwaai in de weergave van feiten die aan de essentie van uw relaas raken komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Verder werd een tegenstelling vastgesteld over het tijdstip waarop uw vader een klacht zou neergelegd hebben bij de politie. U verklaarde dat hij enkele dagen voordat uw huis vernield/aangevallen was klacht bij de politie had neergelegd (CGVS p. 15). Uw vrouw daarentegen verklaarde tot tweemaal toe dat de betreffende klacht pas na de vernielingen aan het huis werd neergelegd. Toen uw vrouw hieromtrent werd geconfronteerd met uw verklaringen, herinnerde ze zich plots dat het inderdaad voor de vernielingen moet zijn geweest (CGVS Mane p.4). Dit kan de tegenstelling niet opheffen, te meer uw vrouw tot tweemaal toe een ander tijdstip zei. Bovenstaande zwaarwichtige tegenstellingen ondermijnen dan ook jullie geloofwaardigheid in ernstige mate.

Een verdere blijk van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat u geen aannemelijke verklaring kan geven voor het niet kunnen voorleggen van identiteitsdocumenten - uw rijbewijs kan geenszins een paspoort vervangen. U verklaarde immers dat u uw paspoort aan de smokkelaar moest afgeven (CGVS p.3,5). Echter, de door u beschreven reisweg kan niet als geloofwaardig aanzien worden. Zo verklaarde u vanuit Kiev met de wagen gevoerd te zijn door de persoon die jullie paspoorten inhield (CGVS p.5). U dacht twee grenscontroles te zijn gepasseerd, al was u hier niet zeker van. U stelde op geen enkele grenspost persoonlijk te zijn gecontroleerd. Uw smokkelaar stapte gewoon uit en toen hij na een tijdje terug was, konden jullie telkens doorrijden (CGVS p.6). U kon niet zeggen of er een visum in uw paspoort stond (CGVS p.3), noch werden er enige afspraken met de smokkelaar gemaakt over wat te doen bij een eventuele grenscontrole (CGVS p.6). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vastellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie en het gebruik van een smokkelaar hierbij. Bijgevolg kan u geen afdoende verklaring geven waarom u geen paspoort kan voorleggen waardoor er ernstige vermoedens ontstaan dat u de informatie die dit identiteitsdocument bevat moedwillig achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

In het verlengde van bovenstaande vaststelling dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt enig document voor te leggen die de door u verklaarde vervolgingsproblemen ondersteunen. Zo stelt u dat uw vader een klacht bij de politie indiende. Niettemin kan u hier geen enkel bewijs van voorleggen. U wist zelfs niet of uw vader hier een aangiftebewijs van gekregen had. U stelde wel dat hij met een document thuiskwam, maar dat u niet wist welk document dit was. Meer nog, u deed zelfs de moeite niet om ernaar te vragen (CGVS p.12). Een dergelijke mate van desinteresse om uw asielmotieven materieel te ondersteunen is in het licht van uw vervolgingsvrees niet aannemelijk en tasten uw geloofwaardigheid verder aan.

Tenslotte bent u onaannemelijk weinig op de hoogte van uw vervolgingsfeiten en de actualiteit ervan. U verklaarde getuige te zijn geweest van een wapensmokkel en dit aan de basis van uw vervolgingsproblemen zou liggen. Niettemin verzuimde u het enige inspanning te leveren om te weten te komen of er een onderzoek gevoerd wordt naar de betreffende wapensmokkel en of de betrokkenen reeds door de autoriteiten vervolgd werden (CGVS p.10, 14-15). U had immers een indicatie dat er eventueel een onderzoek aan de gang was of eventueel op til was. Toen de 4 militairen u op straat vroegen of u er die avond was is het zeer goed mogelijk dat er een onderzoek werd gevoerd en ze u eventueel als getuige wilden bevragen. U liet echter na hen iets te vragen, noch ging u achteraf bij iemand langs om meer te weten te komen over de redenen van de vragen van die militairen (CGVS p.9-10). Verder heeft u er geen idee van of uw bazin nog in de problemen kwam, noch of zij of die hooggeplaatste militair al gearresteerd werden (CGVS p.14). U kon overigens zelfs de naam niet zeggen van die hooggeplaatste militair noch was u zeker van de graad die hij in het leger had - u dacht immers luitenant of kapitein (CGVS p.8). Verder verklaarde u dat uw ouders nog regelmatig telefoontjes van onbekenden kregen met de vraag waar uw was. Wanneer het laatste telefoontje was, weet u dan weer niet. Ook over de frequentie van de telefoontjes wist u amper iets. U verklaarde dat ze constant kwamen, toen u vervolgens gevraagd werd hoeveel keer per week dat dan wel was wist u het niet (CGVS p.14). Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en op een gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met de aangehaalde vrees wat bijgevolg ernstig afbreuk doet aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.
Het door u voorgelegde document vermag niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw rijbewijs bevat persoonlijke gegevens, maar geeft geen enkele informatie over uw asielmotieven.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Voor tweede verzoekster:

*"**A. Feitenrelaas***
U, K.(…) M.(…), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 23/10/1985 te Malishka geboren. In april 2010 trouwde u officieel met K.(…) A.(…)(OV 6.626.030). Op 07/05/2010 vertrok u met uw echtgenoot met het vliegtuig uit Yervan naar Kiev. Vandaar reed iemand u en uw echtgenoot de volgende dag met de auto naar België waar u op 09/05/2010 aankwam. Op 10/05/2010 vroeg u er asiel aan. Uw zoon bleef bij uw schoonouders in Armenië achter. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal op deze van uw man baseert en dat u zelf geen vluchtmotieven aanhaalt.
B. Motivering
U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot K.(…) A.(…) en verklaarde dat uw vervolgingsproblemen met deze van uw echtgenoot samenvallen (CGVS p.2-3). In het kader van de asielprocedure van uw man werd een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingstatus genomen. Bijgevolg kan dan ook niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsmede van de materiële motiveringsplicht. Volgens verzoekers zijn de ingeroepen gebreken in de motivering uiterst miniem en nagenoeg onbestaande en stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij niet konden rekenen op de bescherming van de bevoegde autoriteiten, terwijl deze geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie waarin verzoekers zich bevinden. Verzoekers menen dat wat het ontbreken van bescherming in hun land van herkomst betreft, het volstaat om te verwijzen naar het feit dat verzoekers (en vooral de ouders van verzoeker) op vandaag nog steeds geen nieuws hebben ontvangen in verband met de door verzoekers neergelegde klacht bij de politie. Ook het feit dat de politie zelfs nooit naar verzoekers' versie van de feiten heeft geïnformeerd, bewijst op zich dat zij geen bescherming kunnen krijgen in hun land van herkomst. Eerste verzoeker wijst erop dat niettegenstaande hij niet de precieze inhoud kent van de klacht die zijn vader bij de politie heeft gedaan, hij tijdens het interview wel meermaals heeft gesteld dat de vader op de hoogte was van het hele gebeuren (en dus ook van de wapensmokkel), waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat zijn vader niet het volledige verhaal aan de politie heeft meegedeeld. Het feit dat zij niet op de hoogte zijn van de inhoud is volgens verzoekers geen gebrek aan belangstelling, doch toont wel hun angst aan en vooral de noodwendigheid om na bedreiging van leven en bezittingen zo snel mogelijk het land te moeten verlaten. Verzoekers ontkennen dat er sprake is van een ommezwaai in hun verklaringen met betrekking tot het neerleggen van de klacht. Verzoekers geven aan te hebben geantwoord dat het niet mogelijk was om een bewijs voor te leggen van de klacht, doch benadrukken dat zij hiermee niet bedoelden persoonlijk klacht te hebben neergelegd. Verzoekers citeren uit de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat eerste verzoeker aldaar verklaarde dat zijn vader klacht heeft ingediend bij de politie. Eerste verzoeker betoogt verder dat hij een helder en uitgebreid asielrelaas heeft gegeven, waarin geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Verzoekers menen dat het tegendeel niet blijkt uit de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

aangehaalde tegenstelling omtrent het tijdstip waarop de vader van eerste verzoeker klacht zou hebben neergelegd bij de politie. Tweede verzoekster gaf tijdens haar gehoor zelfs toe dat zij zich hierin uit verstrooidheid heeft vergist. Verzoekers voegen hieraan toe dat een loutere vergissing in de tijd niet tot gevolg kan hebben dat het relaas van verzoekers zonder meer wordt verworpen. Verzoekers wijzen er voorts op dat de informatie waarnaar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen verwijst enkel betrekking heeft op de binnenkomst met behulp van een vliegtuig aangezien alle geraadpleegde bronnen “grenscontroleurs” van een luchthaven zijn. Uit niets blijkt dan ook dat alle inzittenden van een voertuig dat de grens (met de Schengenzone) overschrijdt persoonlijk aan een paspoortcontrole worden onderworpen. Verzoekers menen tevens dat schriftelijke bewijzen niet noodzakelijkerwijs de geloofwaardigheid van de door hen afgelegde verklaringen aantasten. Eerste verzoeker verduidelijkt met betrekking tot zijn verzuim om informatie te bekomen over zijn situatie dat hij zich uit angst niet wenste in te laten met wapensmokkel en het onderzoek hiernaar.
In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent, terwijl zij gevlucht zijn omwille van een reëel risico op ernstige schade en derhalve bescherming dienen te krijgen zoals voorzien in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet gelet op onmenselijke behandeling in hun land van herkomst. Volgens verzoekers blijkt uit de feiten die zij hebben aangehaald duidelijk dat er ernstige en redelijke gronden aanwezig zijn op basis waarvan kan worden besloten dat het risico zich in hoofde van verzoekers met een grote mate van waarschijnlijkheid voordoet.

2.2. Beide middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De bestreden beslissingen vinden hun grondslag hoofdzakelijk in de vaststelling dat verzoekers onvoldoende hebben getracht bescherming in hun land van herkomst te bekomen, verzoeker amper op de hoogte is van de inhoud van de klacht en geen enkele inspanning heeft gedaan om de klacht op te volgen. Bovendien werden er in verzoekers verklaringen tegenstrijdigheden vastgesteld die hun geloofwaardigheid verder aantasten en is verzoeker zelf weinig op de hoogte van de hoor hem aangegeven vervolgingsfeiten en de actualiteit hiervan.

2.4. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. De vaststelling dat verzoeker zelf geen pogingen ondernomen heeft om nationale bescherming te verkrijgen noch op de hoogte is van de klacht die zijn vader heeft ingediend en zelfs onwetend is over de gevolgen van deze klacht (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 02/09/2010, p. 12) toont aan dat hij de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden niet ten volle heeft uitgeput. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn / haar persoonlijke problemen. Het feit dat verzoekers vader op de hoogte was van het volledige verhaal is ter zake dan ook weinig relevant. Zo kon door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat eerste verzoeker geen enkele ernstige poging ondernam om zich over het onderzoek naar de wapensmokkel of de reactie van de Armeense overheden te informeren, hij nauwelijks verdere informatie kon aanbrengen over het lot van de smokkelaars en hij zelfs geenszins kon preciseren met welke frequentie de ouders van verzoeker anonieme telefoontjes ontvingen. Het louter aanhalen van angst is geen ernstige reden om zich niet over het onderzoek naar de wapensmokkel of de reactie van de Armeense overheden te informeren, te meer verzoekers geen enkele ernstige reden hebben aangehaald om de Armeense overheden te vrezen.

2.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden

van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoekers' ontkenning tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd en de overtuiging van een coherent asielrelaas te hebben gegeven, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Niettegenstaande eerste verzoeker kan worden bijgetreden daar waar hij stelt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader klacht neerlegde, kan worden vastgesteld dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk aangaf dat hij door zijn moeder werd verplicht om de problemen bij de politie te melden, waarbij hij stelde zelf naar de politie te zijn gegaan om zijn problemen te melden (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 02/09/2010, p. 4). Uit het administratief dossier blijkt tevens duidelijk dat tweede verzoekster initieel verklaarde dat pas klacht werd ingediend na de vernielingen aan het huis, terwijl zij daarna verklaarde dat de vernielingen slechts na de klacht plaatsvonden (stuk 6, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 02/09/2010, p. 4).. Van een asielzoeker wordt evenzeer verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. "Verstrooidheid" is dan ook te lichtvoetig om een manifeste tegenstrijdigheid die de kern van het asielrelaas wel degelijk raakt, te verschonen. Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas en aldus niet louter omwille van een vergissing in de tijd wegens verstrooidheid van verzoekster of enkel op basis van het ontbreken van documenten, zoals verzoekers verkeerdelijk voorhouden.

2.6. Verzoekers stellen tevens verkeerdelijk dat de informatie waarnaar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen verwijst enkel betrekking heeft op de binnenkomst met behulp van een vliegtuig. Uit de informatie zelf blijkt niet dat dit beperkt zou zijn tot de controles op de luchthavens, maar dat aan alle buitengrenzen van de EU en zeker van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden (stuk 20, Landeninformatie, Toegang Schengenzone). In het licht van deze informatie kunnen verzoekers verklaringen aangaande hun reisweg bezwaarlijk als geloofwaardig worden beschouwd.

2.7. Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kunnen zij zich ook niet steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is immers de geloofwaardigheid van het relaas vereist, maar ook dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen. Zoals in punt 2.3. reeds gesteld maken verzoekers niet aannemelijk dat de Armeense autoriteiten geen bescherming zouden kunnen of willen bieden. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. Er werd geen schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	F. TAMBORIJN